

[17] аэропорт / ajeroport / repülőtér

A várakozás immár elviselhetetlen. 13 órája vagyunk a Moszkvai nemzetközi repülőtéren. És újabb három óra van hátra a check-in-ig. A szombati jegyeket csütörtökiekre cseréltük, s ezért nincs jó csatlakozásunk az utolsó budapesti járatra. A kilencórás repülés Vlagyivosztokból, az időzóna-változás, a kialvatlanság – mert sem a repülőn, sem a reptéren nem sikerült aludnom – miatt a kimerülés határán állok. Több mint 30 órája vagyok ébren.

Kedvtelenül cigarettázom, úgy számolva, hogy ez a tevékenység is elvisz valahogy tíz percet.

Vlagyivosztok hatalmas csalódást volt. Sokkal csúnyább város, mint amire számítottam, ahol a kandi kamerás átverésnek nehogy nem lett vége, hanem féktelenné vált. Először is, rögtön a megérkezésünk után, miközben a Csendes-óceánban fürödtünk, valaki a kocsinkra ugrott, behorpasztva a motorháztetőt meg a kocsni tetejét. Még aznap este ellopták a fényképezőgémem és az útközben készített fotókat tároló CD-ket. Már kész voltam azt hinni, hogy ez nem az átverés része, elfeledve az utazás alatti különös történéseket. De történt három újabb eset, amely azt sugallta, hogy az átverés folytatódik, és minden bizonnyal csak otthon, Romániában fog befejeződni. Egyrészt rögtön azután, hogy megtaláltuk a tönkretett kocsit, találkoztam egy egyénnel, aki utánozott, s akinek a kezében, akárcsak az enyémben, egy virágcsokor volt. Virágot vettem Tányának, az utazási irodában dolgozó lánynak, aki szerzett nekünk szállást. Ezért amikor eltűnt a fotógép, biztos voltam abban, hogy a kandi kamerás kollégák vették el. Aztán, mielőtt a reptérre indultunk volna, megismertem Tanya nővérét, Júliát – ő készítette elő az iratokat a vízumhoz. Tökéletesen hasonlított a lányhoz a hajóról, akivel egy meglehetősen drámai kalandom volt. Egyik este meséltem róla Traiannak, még az utazásunk kezdetén. Aztán, alig két órával a „hajós” lány másolatával való találkozás után, a reptérre vivő buszon mellém telepedett fickó minden előzmény nélkül azt suttogta: „Pjervij”. Annyit jelent: „elsők”. Mi vagyunk az elsők, akik hasonló körülmények között utazva eljutottak Vlagyivosztokba. Útközben folyton ezt ismétlem, sőt a filmben is párhuzamba akartam ezt állítani egy hasonló szövegű orosz reklámmal. Szóval biztos, hogy a hivatalos befejezés majd csak Romániában várható. Úgyhogy a világ leghosszabb rejtett kamerás átverése még eltart holnap estig.

Visszaindulok a csomagokhoz. Baloldalt dohányzó kávézót látok. Kérek egy presszókávét, és leülök az egyetlen szabad asztalhoz. Ha nem bírok aludni, legalább szabaduljak meg ettől a ragacsos zsibbadtságtól. Egy feketébe öltözött fiatal pasas dülöngélve közeledik az asztalhoz. Gyűrött sapkája alól kilátszik drótszerű vörös haja. Rossz angolsággal tüzet kér. Valami azt súgja, hogy egyáltalán nem annyira részeg, mint amennyire mutatja. Biztosan a „kollégák” szervezték be. Főleg, hogy azzal a szőke lánnyal ül egy asztalnál, aki velünk ücsörgött a váróban.

A vörös cigivel kínál, és megkérdezi, hogy amerikai vagyok-e. Nem vagyok amerikai – válaszolok. Szerintem nagyon jól tudod, hogy nem vagyok amerikai, tesó – folytatom gondolatban. Hanem mi vagyok, kérdezi barátságosan megragadva a karom.

– Ja rumun! Román vagyok – válaszolok a bosszankodás és a szórakozás között ingadozva, látván a vörösnek a részegség minél hitelesebb előadására tett erőfeszítéseit. A túlzása hiba.

Vörös szemöldökei olyan ívben emelkednek fakó szemei fölé, mintha éppen nyert nyert volna a lottón.

– Ti rumun? Ja Roman! Vot kak interezna! Román vagy? Engem Románnak hívnak! Milyen érdekes!

Egen, lehetne érdekesebben is. Kíváncsi vagyok, miért tesz a beszélgetésünk érdekében ekkora erőfeszítéseket a vörös. Int, hogy várjak, s a bárhoz megy, ahonnan két pohár vodkával tér vissza.

– Ünnepeljünk! – mondja színpadi dagályossággal. – Iszunk egy vodkát, mert te román vagy, az én nevem pedig Roman! Te a barátom vagy!

Habozok, de végül arra jutok, hogy nincs vesztenivalóm e kis játékban. Koccintunk – és látom, hogy nem hajtja fel a pohár tartalmát, ahogy az szokás, úgyhogy én sem sietek. Érzem, ahogy

az ital a torkomat égeti, majd átmelegít. Talán ez segít elaludnom, majd a gépen.

Vagy félórán keresztül apróságokról beszélgetve múlatjuk az időt. A szőke is csatlakozik hozzánk. Hát persze, így teljes a csapat.

Traian jön be a váróból. Bizonytalan, ezért intek neki, jöjjön az asztalhoz.

– Mi a helyzet? Gyere ide!

– Veled mi a helyzet? – vág vissza ingerült hangon. – Ezekkel piálsz?

– És ez baj? Ülj ide te is!

– És a csomagokkal mi lesz?

– Hozzuk ide.

Roman hintázik, s a lábai a levegőbe lendülnek, amint leesik a székről. A szőke a keze után kap, sikertelenül.

– Na figyelj meg ezt! Tök részeg! És te is berúgtál!

Kissé becsiccsentettem, de nem érzem magam részegnek. Traian replikája felbosszant. Nem értem, miért aggodalmaskodik

– Hogy nézel ki? – folytatja. – Részeg vagy!

– Nem vagyok részeg! – válaszolom, miközben igyekszem talpra állítani Romant. – Kérdeztem, hogy kérsz-e valamit. Mindjárt megyek, mi a bajod?

– Menj a faszba, hullá részeg vagy! – veti oda, és elmegy.

Szerintem a káromkodása egyáltalán nem helyén való. Az utóbbi napokban elzsibbadt a köztünk lévő feszültség, de most újra felszínre került. Sokkal gyorsabban, mint ahogy Roman az asztal alól. Egyik oldalon én fogom, a másikon a szőke, a székre ültetjük.

– Jól vagyok – mormolja Roman.

– Nos, én megyek – mondja a szőke, s kihörpinti poharát. – Köszönöm az italt, és jó utat!

– Szívesen! – válaszolom – Jó utat!

Roman a tekintetével követi.

– Amerikába megy. Én is el akarok menni Amerikába. Nem szeretem Oroszországot! Fuck Russia! – toldja meg. – Fuck Russia! – kiáltja ismét.

A helyzet immár kellemetlen. A körülöttünk lévők már figyelnek. A rögtönzésnek megvannak a hiányosságai.

– Figyelj, Roman, ha neked nem tetszik a hazád, akkor kinek tetszedjen? Csillapodj le!

Határozottan állok fel, és le akarok lépni, de Roman gyorsan megölel. Ösztönösen a pénztárcámat rejtő zsebemre figyelek. Igyekszem kiszabadulni a végtelen ölelésből.

– Mennem kell – mondom.

– Ne menj el! Kérlek, ne menj! Jó ember vagy!

– Na jó. Még elszívok veled egy cigit, és aztán lelépek. Oké?

Rágyújtok, ahogy Roman is. Úgy tűnik, a nyugalom visszaállt. Roman füstöl és hallgat. Abszurd jelenet.

Hirtelen megjelenik egy rendőr, és megáll Roman mellett. Roman felugrik és felemeli a kezeit. Immár egyáltalán nem látszik részegnek. A rendőr megmotozza. Utána Roman köddé válik. A rendőr megkérdi, hogy hol van a csomagom. Mutatom.

A csomagjaim felé indulok, mögöttem a rendőrrel. Ez roppant idegesítő. Annyit szívtam ezzel az átverés-show-val, hogy torkig vagyok már.

A hátizsákomban ott van, ahol hagytam, ám Traian eltűnt. Váratlan szédülés kerít hatalmába: hogyan lehet, hogy Traian elment anélkül, hogy jelezte volna? Legalább szólt volna, hogy elmegy, ha már nem volt kedve megvárni. Biztosan ezt is a kandi kamerának rendezték meg! Hej, egész egyszerűen megcsömöröltem ettől a kretén játéktól!

Nagyon ideges vagyok. Körbenézek, és teszek néhány lépést. A halántékom fájdalmasan dübörög, a vér buzog az agyamban. Traiant keresem továbbra is. A rendőr nem tágit mögülem. Rájövök, hogy a pad körül forgunk, s közben mindenki minket bámul.

Lehajolok, hogy felkapjam a zsákom. Felemelt tenyérrel jelzem a rendőrnek, hogy minden rendben és el akarok menni. A férfi megvárja, hogy felvegyem a csomagot. Elindulok a check-in pulthoz. Áthaladok a fémsorompón, de eszembe jut, hogy a barátoknak vásárolt szuveníreket rejtő nejlonszatyrot a padnál felejtettem. Leteszem a hátizsákot, és visszamegyek a szatyorért. Magamhoz veszem. Amint megpróbálom magamra venni a hátizsákot, nyers hangot hallok a közvetlen közelemből:

– Sto eta? Mi ez?

Az orrom előtt egy láb zörgeti a szatyrot, egy ujj pedig fenyegetően mutat rá. Tekintetemmel követem a kart, mígnem egy másik rendőr villámló tekintetével találkozom.

– Sto eta? Sto eta? – ismétli a nyers hangú rendőr.

A kérdés a képtelenség csimborasszója, ahogy az utóbbi tíz percben összehozott szituáció is. Miről beszél? A hátizsákról? Hát egy hátizsák, nem látszik? Az én hátizsákom.

Azon kapom magam, hogy keserűen és vállat vonva ezt mondom: – Egy bomba.

– És mit csinálsz vele? – kérdezi immár angolul a rendőr.

A párbeszéd nyilvánvalóan abszurd, így reflexszerűen a következő válasz bököm ki:

– Semmit. Hazaviszem. Baj?

Kiegyenesedem, egyik kezemben a szatyor, lábaimnál a hátizsák. Várom, hogy a rendőr

hagyjon végre békén. Továbbra is morcosan néz, miközben a hallgatása egyre nyomasztóbb lesz. Előjöhethetne valaki a kandis csapatból szólni: ez csak egy vicc. Abba kellene hagynunk már ezt a buta történetet.

Elfogy a türelmem. A poggyászellenőrző futószalagjára mutatok:

– Check-in? Mehetek a check-in-hez?

A rendőr kis ideig gondolkodik, majd megnyugszik. Kedves mozdulattal mutatja, hogy menjek ismét a plexiüveg pannóhoz. Vajon tényleg visszatartja a nevetést, vagy csak nekem tűnik úgy?

– Ott várjon!

Automatikusan elindulok, majd megállok a pannó mögött.

Gyertek már! Gyertek elő, jelentsétek be hivatalosan, hogy ez egy átverés, és vessünk véget ennek a cirkusznak!

A stáb késik. A környező zajok egyre tompábbak. A kép elhomályosodik a szemembe gyűlő könnyek miatt, s végül csak néhány fény- és árnyéknyaláb marad belőlük – tenyeremmel a pannónak támaszkodom, hogy ne essek össze.

Király Farkas fordítása

Részlet a Totul e bine, când se termină rău (Minden jó, ha a vége rossz) című regényből.